

poz. 839); fundusz ten stanowić będzie własność Banku i będzie uwidoczony w jego bilansie.

§ 11. Na Fundusz Oddłużenia w Banku Gospodarstwa Krajowego przekazuje się:

- 1) ze specjalnej waloryzacyjnej rezerwy Banku Gospodarstwa Krajowego sumę zł 1.733.000,—
- 2) z innych rezerw Banku Gospodarstwa Krajowego sumę „ 5.500.000,—
- 3) z lokaty Skarbu Państwa w Banku Gospodarstwa Krajowego z Państwowego Funduszu Kredytowego „F” „ 4.000.000,—
- 4) lokaty Skarbu Państwa z funduszy obrotowych na sumę „ 28.613.237,65
- 5) oraz inne sumy, które na wniosek Prezesa Banku Gospodarstwa Krajowego Minister Skarbu przeznaczy na Fundusz Oddłużenia.

§ 12. Upoważnia się Bank Gospodarstwa Krajowego do zastosowania wobec dłużników Banku na rachunek Funduszu Oddłużenia ulg następujących:

- 1) w zakresie kredytu długoterminowego:
 - a) umorzenia przedwojennych pożyczek włościańskich b. Polskiego Banku Krajowego we Lwowie,
 - b) umorzenia pożyczek udzielonych rolnikom na odbudowę zniszczeń wojennych przez b. Galicyjski Wojenny Zakład Kredytowy i b. Państwowy Bank Odbudowy:
 - całkowitego — w stosunku do gospodarstw o obszarze nieprzekraczającym 50 ha, oraz
 - częściowego lub całkowitego, przyznawanego indywidualnie — w stosunku do gospodarstw o obszarze ponad 50 ha,
 - c) umorzenia w poszczególnych przypadkach części lub całości odsetek zwłoki z dodatkiem administracyjnym od zaległych rat kredytu długoterminowego,
 - d) umorzenia części lub całości poszczególnych rat wraz z dodatkiem administracyjnym, poczynając od raty płatnej 1 lipca 1934 r., w stosunku do dłużników, których gospodarstwa zostały dotknięte klęską powodzi w 1934 roku;

2) w zakresie kredytu krótkoterminowego — przez stosowanie obniżenia oprocentowania oraz innych ulg i umorzeń.

Zasady udzielania ulg i umorzeń przewidzianych w paragrafie niniejszym ustali na wniosek Prezesa Banku Minister Skarbu.

§ 13. Wysokość sum przeznaczonych na ulgi przewidziane w poszczególnych punktach § 12 oznacza Minister Skarbu na podstawie przedstawionych przez Prezesa Banku planów oddłużenia, ze wskazaniem sposobu dysponowania sumami przekazanymi na Fundusz Oddłużenia.

Na wniosek Prezesa Banku Minister Skarbu może udzielić dalszych ulg nieprzewidzianych rozporządzeniem niniejszym.

Minister Skarbu oznaczy na wniosek Prezesa Banku sposób zużycia sum pozostałych po wykonaniu planów oddłużenia.

§ 14. Upoważnia się Bank Gospodarstwa Krajowego do odraczania i rozkładania na raty na zasadach określonych na wniosek Prezesa Banku przez Ministra Skarbu zaległości powstałych przed dniem 1 lipca 1934 roku z tytułu pożyczek w listach zastawnych, jak również do konwertowania tych zaległości na dodatkowe długoterminowe amortyzacyjne pożyczki gotówkowe z okresem umorzenia nieprzekraczającym 40 lat, licząc od dnia 1 stycznia 1938 roku przy oprocentowaniu 4½% w stosunku rocznym.

§ 15. Od pożyczek konwersyjnych, wymienionych w § 14 Bank Gospodarstwa Krajowego ma prawo pobierać odsetki zwłoki w wysokości i na warunkach, jak przy pożyczkach udzielanych przez Bank w listach zastawnych.

§ 16. Za czynności związane z udzieleniem ulg przewidzianych w rozporządzeniu niniejszym Bank Gospodarstwa Krajowego ma prawo pobierać opłaty, których wysokość ustali Minister Skarbu.

Ponadto dłużnicy obowiązani są zwrócić Bankowi wypłacone za nich przez Bank opłaty pisarzy hipotecznych.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

969.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 17 grudnia 1934 r.

o opłatach sądowych, notarialnych i pisarzy hipotecznych, za czynności, związane z działalnością Banku Akceptacyjnego.

Na podstawie art. 15 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych, w brzmieniu ustalonym w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 1 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 973) zarządzam co następuje:

§ 1. Wypisy, odpisy, zaświadczenia, wyciągi i inne dokumenty, wydawane przez sądy dla zrealizowania celów, objętych ustawą z dnia 24 marca 1933 r. o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych, w brzmieniu ustalonym w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 1 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 973) — wolne są od opłat sądowych i hipotecznych.

Wszelkie wnioski i wpisy hipoteczne, mające na celu zabezpieczenie wierzytelności, objętych układami, przewidzianymi w art. 1 ustawy powołanej w ustępie poprzedzającym, jak również mające na

celu ujawnienie cesji wierzytelności na rzecz Banku Akceptacyjnego lub instytucji wskazanej przez ten bank oraz ujawnienie wzmianek przewidzianych w art. 10 ust. 3 tejże ustawy, są wolne od opłat sądowych i hipotecznych (należności intabulacyjnych).

§ 2. Opłaty pisarzy hipotecznych, przypadające za czynności wymienione w paragrafie poprzedzającym, jak również wynagrodzenie notariuszów za sporządzenie aktów i innych dokumentów, pozostających w związku z temi czynnościami — będą pobierane w wysokości połowy przepisanych stawek. Od wzmianki, określonej w art. 10 ust. 3 ustawy powołanej w ustępie pierwszym paragrafu poprzedzającego, pisarze hipoteczni pobierać będą połowę opłaty stałej, przewidzianej w § 1 pkt. 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 marca 1924 r. o taksie dla pisarzy hipotecznych (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 264).

§ 3. Wypisy, odpisy, zaświadczenia, wyciągi i inne dokumenty, korzystające z ulg wymienionych w paragrafach poprzedzających, mogą być używane jedynie do celów, dla których zostały wydane. Cel ten winien być zaznaczony na wydanym dokumencie.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

970.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 17 grudnia 1934 r.

o wprowadzeniu w życie przepisów kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu upominawczem na obszarze Sądu Apelacyjnego w Warszawie oraz sądów okręgowych w Kielcach, Lublinie, Radomiu i Zamościu.

Na podstawie art. XI przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 83, poz. 652) zarządzam co następuje:

§ 1. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu upominawczem (art. 469 — 478) wchodzi w życie z dniem 1 marca 1935 r. na obszarze Sądu Apelacyjnego w Warszawie oraz sądów okręgowych w Kielcach, Lublinie, Radomiu i Zamościu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1935 r.

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

971.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 17 grudnia 1934 r.

w sprawie uiszczania opłat sądowych.

Na podstawie art. 22 i 115 przepisów o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 837) w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli zarządzam co następuje:

§ 1. Opłaty sądowe uiszcza się, jeżeli wysokość tych opłat nie przewyższa 50 zł, znaczkami sądowymi z napisem „opłata sądowa”.

§ 2. Gotówką uiszcza się wszelkie opłaty, których wysokość przewyższa 50 zł, a ponadto, bez względu na ich wysokość — opłaty, ściągane w drodze egzekucji, kaucje kasacyjne oraz opłaty w postępowaniu karnem.

W braku znaczków sądowych każdą opłatę sądową można uiścić w gotówce.

Opłaty gotówkowe wpłaca się do kas sądowych na podstawie szczegółowych przepisów o tych kasach.

§ 3. Opłacający znaczkami sądowymi nakleja je na podaniu i na załącznikach, wnoszonych do sądu. Znaczki należy naklejać na egzemplarzach, przeznaczonych dla sądu.

Kto opłaca na wezwanie sądu lub dodatkowo, wnosi opłatę do sądu przez naklejenie znaczków na otrzymanem wezwaniu; może nakleić znaczki również na karcie czystego papieru, podając na nim numer sprawy i swe nazwisko. Można nakleić znaczki także osobiście na odnośnym piśmie w sekretarjacie właściwego wydziału (oddziału).

Opłatę za sporządzenie dokumentu, spisanie ugody lub za dokonanie innej czynności sądowej uiszcza się przez naklejenie znaczków na odpowiedniej karcie akt sprawy, stwierdzającej tę czynność; na wydanych stronie dokumentach należy zaznaczyć wysokość pobranej opłaty. Jeżeli z czynności sądowej nie spisuje się protokołu, należy znaczki nakleić na dokumencie, wydanym stronie.

Znaczki nakleja się na pierwszej stronie pisma lub załącznika jedne obok drugich lub jedne nad drugimi, w miarę możności bez odstępu.

§ 4. Opłacający znaczkami nie może ich kasować. Znaczki przez niego skasowane nie będą przyjmowane.

Znaczki kasować będzie sędzia lub urzędnik, upoważniony do przyjmowania pism w sądzie lub do wydawania dokumentów zaraz po otrzymaniu w sądzie pisma, zaopatrzonego znaczkami.

Znaczki kasuje się kasownikiem lub przez przekreślenie nakrzyż atramentem tak, aby końce kresek przechodziły na papier, na którym naklejono znaczki, przyczem należy na każdym z nich zaznaczyć datę skasowania, a obok znaczków wypisać su-